

LIISA LINDROTH

Kirjoittaja on yrittäjä Lindrothin Puutarhassa Turussa.
liisa.lindroth@lindrothinpuutarha.fi

Vaalit on käyty ja uudet tuulet puhaltavat. Vai puhaltavatko? Toivotaan niin!

Meillä on koko kevään ollut käynnissä pakkaamon remontti, joka on kysynyt hermoja ja hyviä suhteita pankkiin.

Yleensä en ole ollut barrikadeille nousevaa tyyppiä, mutta tämä haastavaksi osoittautunut projekti tai ylipäättään nykymeno on saanut pinnan lyhyeksi, positiivisen mielen synkäksi, kielen teräväksi ja mielen kyseenalaistamaan asioita.

HUOMIOTANI OVAT KIINNITTÄNEET lukuisat ja taas lukuisat määräykset ja säädökset, joita yrittäjänä yritän noudattaa, vaikka siihen eivät tahdo vuorokauden tunnit riittää. Usein tuntuu, että aika kuluu virkamiesten palveluun. Eihän se heidän vikansa ole – mukavia ihmisiä, jotka tekevät työtään.

Mikä meitä suomalaisia vaivaa, että haluamme tulkita kaiken tarkimman päälle, myös EU-säädökset? Luomme ja äänestämme itsellemme sääntöjä ja sanktioita, jotka vaikeuttavat omaa työtämme kotimaassa, puhumattaakaan kilpailukyvyistä maailmalla. Mikä meitä vaivaa, kun hyväksymme ja siedämme tätä menoa vuodesta toiseen?

Itkisinkö vai nauraisinko?

Yritämme toimia yrityksessämme niin vastuullisesti kuin mahdollista, noudatamme säädöksiä ja teemme parhaamme. Silti sattuu hauskoja sattumuksia, kun vaikkapa Turun torilla terveystarkastaja tekee varmasti hyvää tarkoittaen Oiva-tarkastuksia. Vaatimukset ovat sitä luokkaa, että vanha tori ei pysty millään vastaamaan niihin infrastruktuurinsa osalta.

KYSE EI OLE YHDESTÄ TORISTA. Moni pieni alkutuottaja haluaisi myydä viinejään, kananmuniaan tai leipiään tilalta, mutta vaatimukset ovat niin kovat, että on helpompi antaa olla koko homman olla. Ruokaanhan voi kuolla.

Voisi kuvitella, että vastustan säädöksiä ja määräyksiä, mutta en ollenkaan. Ne ovat hyviä ja takaavat vastuullisen toiminnan. Silti lukuisat tarkastukset ja selonteot tekevät hieinan surulliseksi. Onkohan kenenkään mieleen tullut, että me yrittäjät *haluamme* tehdä asiat oikein ja hyvin. Se on ainoa kilpailuvalttimme kotona ja maailmalla.

Yritin vääntää Trafín päällikölle rautalan-gasta ammattipätevyyskoulutuksen järjestömyyttä, mutta turhaan. Me suomalaiset istumme heppoisilla kursseilla – vaikka samalla monta kertaa – puhumattakaan, että ukrainalaisen työntekijämme pitäisi istua siellä ummikkona viisi päivää ymmärtämättä mitään. Kuka tämän maksaa, mikä on hyö-

ty ja kenelle?

Vastaus oli, että lakia on noudatettava ja voihan työntekijän lähettää venäjänkieliselle kurssille Lappeenrantaan. Järkeä hoi, älä jätä! Olen pommittanut näistä asioista Varsinais-Suomen Kokoomuksen ja Keskustan kansanedustajia laajasti. Kysymykseni taitaa olla kinkkinen, kukaan ei ole pystynyt vastaamaan!

Meillä lähipiirissä on myös nuori puutarha-alan yrittäjä, joka on investoinut melkoisesti omaan yritykseensä rakentamalla tuotantorakennuksia. Aika huikeaa, mutta ei valtion mielestä. Oikea palkinto on komea kiinteistövero! Parempi olisi olla tekemättä mitään.

AIKA SYNKKÄÄ MADONLUKUA, mutta en todellakaan aio luovuttaa, vaan kapinoida tyhmyyttä vastaan hymyssä suin ja pää pystyssä. Ehdotankin, hyvät kollegat, että lähdetään porukalla tyhmyyden vastaisiin talkoisiin ja kerrotaan se kaikille! Varsinkin sinne eduskunnan suuntaan ja virkamiehille, joilla on suuri vastuu lakien valmistelussa. Oteetaan mittaa parlamentin pojista ja tytöistä ja katsotaan, onko siitä porukasta muutokseen ja löytyykö se kadonnut maalaisjärki jostain.

Luonnollisesti omalla etujärjestöllämme on näissä talkoissa merkittävä rooli. Kaikki tuki heille – ja tsemppiä meille!

”On helpompi antaa koko homman olla. Ruokaanhan voi kuolla.”